

Arrest

nr. 79 877 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, van 24 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van 6 september 2011 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 oktober 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE SMET, die *loco* advocaat B. STALMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Voormelde beslissing wordt, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 september 2011. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

Y., H.

nationaliteit: Turkije

geboren te B. op 30.06.1979

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers vanaf 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>) Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 1350 euro bruto per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, werkwilgig is, als modale burger stipt zijn rekeningen betaald, een vrienden-en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt , kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

De tweede bestreden beslissing:

“Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Onderzoek van het beroep

Ter terechtzitting doet de raadsman van verzoeker afstand van de uitgebreide opsomming van bepalingen en beginselen op pagina 3 en 4 van het verzoekschrift.

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“EERSTE ONDERDEEL

Aangezien de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Dat in deze namelijk de bestreden beslissing onvoldoende motiveert.

Dat zij het verzoek tot regularisatie afwijst, maar de motivering beperkt dat het feit dat verzoeker slechts over een inkomen beschikt van € 1.350,00.

Dat zij immers stelt dat het loon niet lager mag zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988.

Dat zij meent dat het verschil van € 37,49 een afdoende motivering in feite en rechte uitmaakt om de regularisatie af te wijzen als ongegrond.

Dat het verschil immers dermate miniem is, zodat een redelijke motivering als verantwoord voorkomt om niet als kennelijk onredelijk te worden beschouwd.

Dat zij in deze op dat vlak haar motiveringsplicht geschonden heeft, zeker in relatie tot het recht op gezinsleven hierna uiteengezet in het tweede onderdeel.

TWEDE ONDERDEEL

Aangezien het bijkomend dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op de hoogte was van het bestaan van de recht op gezinsleven en privéleven.

Dat het dus met zekerheid dient gesteld te worden dat dit recht werd aangehaald in het verzoek tot regularisatie van verblijf.

Dat de Minister evenwel erkent dat er sprake is van een vrienden- en kennissenkring. Dat de familie van verzoeker eveneens in België woont, zelfs de Belgische nationaliteit heeft. Dat hiermee evenwel kennelijk geen rekening werd gehouden.

Dat ingevolge vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 8 EVRM het familie leven slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan worden verbroken door latere gebeurtenissen.

Dat het familieleven in deze niet betwist wordt noch kan. Dat de stukken ter zake onmiskenbaar zijn.

Dat derhalve door de niet vermelding noch motivering dienaangaande de bestreden beslissing manifest de hoger aangehaalde artikelen schendt.

Dat de bestreden beslissing derhalve over geen enkele feitelijke grondslag beschikt teneinde deze motivering te dragen. Dat ook op dit punt de bestreden beslissing faalt naar feite en dus in rechte."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie maar dat hij voor de toepassing hiervan een arbeidscontract dient voor te leggen met een loon dat niet lager mag zijn dan het wettelijk minimumloon. Wat de andere aangehaalde elementen betreft, motiveert verzoeker dat deze "elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9bis" vormen. Verder wordt er in de bestreden beslissing nog op gewezen dat van alle vreemdelingen die in België verblijven wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hem geen regularisatie kan worden geweigerd nu het verschil tussen zijn loon en het wettelijk minimumloon minimaal is. Verzoeker voert bijgevolg in het verzoekschrift aan dat hij wél voldoet aan de voorwaarde van het criterium 2.8B. Deze voorwaarde werd geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende

voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat geheel het betoog van verzoeker erop gericht is te verduidelijken dat hij wél voldoet aan de voorwaarde bepaald in het criterium 2.8B zodat hij in essentie een strikte of ruimere toepassing vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van verzoeker inzake de schending van de materiële motiveringsplicht, dat een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

Verzoeker stelt dat verweerder op de hoogte is van zijn familieleden in België en hiermee geen rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing *“door de niet vermelding noch motivering dienaangaande”*.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 december 2009 blijkt dat verzoeker meent te voldoen *“aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden op basis van een duurzame lokale verankering en arbeidscontract, overeenkomstig de situatie 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3^e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet.”* Verzoeker wijst op verschillende elementen waaruit *“een duurzame lokale verankering in België”* blijkt en dit niet te betwijfelen is *“gelet op zijn Belgische familie”*.

In de bestreden beslissing wordt in verband met deze elementen van ‘duurzame lokale verankering in België’ het volgende gemotiveerd:

“Het feit dat betrokkene in België verblijft, werkwilgig is, als modale burger stipt zijn rekeningen betaald, een vrienden-en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis.”

Verweerder motiveert aldus dat deze elementen van duurzame lokale verankering op zich geen grond vormen om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het feit dat de motivering summier is, laat niet toe te besluiten dat niet voldaan is aan de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt immers duidelijk vermeld. Tevens dient te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate verzoeker stelt dat hij om een verblijfsmachtiging heeft gevraagd omwille van zijn *“recht op gezinsleven”* en in het bijzonder een gezinsleven met zijn familieleden van Belgische nationaliteit, kan verzoeker niet worden gevolgd. Nergens uit de aanvraag blijkt dat hij heeft gewezen op een gezinsleven met Belgische familieleden en dit voor hem een reden is om een verblijfsmachtiging te bekomen. Verzoeker heeft de aanwezigheid van familieleden, vrienden- en kennissenkring enz. geduid in het kader van zijn ‘lokale verankering’ in België. Er kan verweerder bezwaarlijk worden verweten niet te hebben gemotiveerd over zijn gezinsleven met Belgische familieleden nu hij dit element niet heeft aangehaald om een verblijfsmachtiging te bekomen. De schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht op gezinsleven van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"EERSTE ONDERDEEL

Aangezien de gemachtigde van de Minister middels de bestreden beslissing haar discretionaire bevoegdheid kennelijk overschreden heeft.

Dat verzoeker qua verblijfsduur in aanmerking komt voor punt 2.B. Dat eveneens erkend wordt dat verzoeker werkwilg is, als modale burger zijn rekeningen betaald en een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd.

Dat de Minister deze aspecten evenwel negeert, en haar beslissing trancheert op louter het verschil van € 37,49 in het brutoloon verzoeker.

Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS (10e k.) nr. 193.267, 13 mei 2009 CDPK 2010 (samenvatting), afl. 2, 274; <http://www.raadvst-consetas.be> (14 januari 2011))

Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld. met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (R. v.St. (10e k.) nr. 184.519,24 juni 2008 CDPK 2009 (samenvatting), afl. 2, 352; [hupr/www.raadvst-consetat.be](http://www.raadvst-consetat.be) (25 november 2009))

Of het bestreden besluit naar redelijkheid verantwoord is, hangt af van de beleids- en beoordelingsruimte waarover de overheid beschikt. Appreciatievrijheid houdt de mogelijkheid in van verschillende zienswijzen die elk niet onredelijk zijn. Alleen wanneer de overheid de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat, is het redelijkheidsbeginsel geschonden. (Rv.St. (10e k.) nr. 187.838, 12 november 2008 CDPK 2009 (samenvatting), afl. 3, 534; <http://www.raadvst-consetat.be> (12 maart 2010))

Aangezien zij op basis van de bestreden beslissing haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden.

Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve het redelijkheidsbeginsel schendt.

TWEEDE ONDERDEEL

Aangezien ten tweede het recht op gezinsleven cfr. artikel 8 EVRM wordt geschonden.

Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens betreft het recht op gezinsleven.

Dat het begrip gezin in de zin van artikel 8 EVRM zich niet enkel beperkt tot relaties die op het huwelijk gebaseerd zijn en kan andere feitelijke "familiale" banden omvatten wanneer partijen samenwonen buiten het huwelijk (Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int.Rev.Trim.dr.Jam.,2001,128>).

Er is dus onmiskenbaar sprake van een "familiale cel". Dat de bestreden beslissing derhalve ook haar beoordelingsmarge heeft overschreden en de rechten van verzoeker heeft geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Dat namelijk de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht. Dat de rechten op eerbied voor het privéleven fundamenteel zijn.

Dat dienaangaande niet werd gemotiveerd. Dat derhalve dient aanvaard dat er geen dergelijke reden kan worden aangehaald. Dat het verschil van € 37,49 immers bezwaarlijk als afdoende kan worden beschouwd om dergelijke inbreuk op het privéleven te verantwoorden. Dat het recht op familieleven tevens de band omsluit tussen ouder en kind zowel natuurlijke als wettelijke, ook al wonen zij niet samen.

Dat namelijk ingevolge vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 8 EVRM het familie leven slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan worden verbroken door latere gebeurtenissen.

Dat het familieleven in deze niet betwist wordt noch kan. Dat in deze derhalve een belangenafweging vereist is.

Dat in deze de rechtspraak van het Europees Hof Voor de Rechten van de Mens richtinggevend is, stellende dat de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd

Dat bij de afweging van de particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen (Arrest H.v.J. 3 juli 1980, zaak 157/79, Pieck; Arrest H. v. J. 8 april 1976, zaak 48/75).

Dat het recht op eerbied voor het privéleven fundamenteel zijn. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op een beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden..

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Het is dus

belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier (R.v.St. nr. 100.587,7 november 2001, <http://www.raadvst-consetat.be>(5juli2002); Rev.dr.étr.200l.afl.116. 704).

Het komt toe aan de overheid om aan te tonen dat zij de zorg heeft gehad om een juist evenwicht na te streven tussen het beoogde doel en de ernst van de aantasting van het recht op de eerbied van het privé- en gezinsleven van de verzoeker en van de minderjarige namens wie hij tussenkomt. De verwijdering van het grondgebied, die een breuk veronderstelt van de 'diepe en harmonieuze sociale en affectieve banden' die zij heeft geweven in België sedert haar aankomst 'zowel met haar medeleerlingen als ten aanzien van haar onthaal gezin, en in het bijzonder met verzoeker die een adoptieprocedure heeft opgestart', maakt terzake een maatregel uit die buiten verhouding staat met het door de tegenpartij nagestreefde legitieme doel (R.v.St. nr. 78.711, 11 februari 1999, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. dr. étr. 1999,40; T. Vreemd. 1998,323).

Hof Mensenrechten 26 september 1997 (Mehemi / Frankrijk), <http://www.echr.coe.int> (25 juni 1999); Rep. Eur. Court H.R. 1997, VI, 1959; Rev. dr. étr. 1997,403; T. Vreemd. 1998 (verkort), 70, noot:

Dat in casu er geen sprake is van enige belangenafweging laat staan dat in casu men zich bevindt in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2e lid EVRM.

Aangezien dat in onderhavig geschil erkend wordt dat verzoeker aan alle vereisten dienaangaand voldoet.

Dat de beslissing -zij het op beperkte wijze - stelt dat qua verblijfsduur verzoeker in aanmerking komt, evenals verzoeker werkwilgig is en een uitgebreide vrienden – en kennissenkring.

Dat verzoeker kennelijk aan alles voldoet, zij het dat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op grond van het verschil van € 37,49 meent een redelijke afweging te hebben gemaakt die de afwijzing van de beslissing verantwoord.

Dat verzoeker meent dat de gemachtigde Minister van Binnenlandse Zaken in deze haar beoordelingsbevoegdheid overschreden heeft.”

2.4 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking onder het eerste middel is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat aan verzoeker geen verblijfsmachtiging kan worden toegekend. In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift “negeert” de staatssecretaris de verblijfsduur, de werkwilgigheid, het betalen van de rekeningen en de uitgebreide vrienden- en kennissenkring van verzoeker niet. Evenwel motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat deze elementen op zich geen grond vormen om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker met dit onderdeel van het middel aanvoert dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet volstaat om de motieven te weerleggen. Het betoog van verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de eerste bestreden beslissing is gekomen.

Verzoeker voert vervolgens de schending aan van artikel 8 van het EVRM nu er “onmiskienbaar sprake” is van een “*familiale cel*”. Het recht op familieleven betreft ook de band tussen ouder en kind, zowel natuurlijke als wettelijke, ook al wonen zij niet samen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordeligheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift heeft beperkt tot de verwijzing naar "*familie*" en "*ouders*". In het verzoekschrift geeft hij geen nadere uitleg over de "*familiale cel*" met zijn ouders of de familie. Verzoeker verwijst slechts naar de omstandigheid dat zij een "*band*" met elkaar zouden hebben, doch zonder enig bewijs hiervan naar voor te brengen. Aldus toont hij niet aan dat er sprake is van een (dermate hechte) familieband die onder de bescherming zou vallen van artikel 8 van het EVRM. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen grootouders en kleinkinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention*". Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid, alsook de financiële afhankelijkheid. *In casu* geeft verzoeker geen verduidelijking over de 'gezinsband' en beperkt hij zich tot de loutere verwijzing naar de band tussen ouders en kind, "*zowel natuurlijke als wettelijke, ook al wonen zij niet samen*". De Raad is aldus van oordeel dat verzoeker een schending van het gezinsleven niet aantoonde door de loutere verwijzing naar een 'band' met de ouder.

Waar verzoeker lijkt van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat aangezien hij van mening is dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt met zijn gezinsleven, dient opgemerkt te worden dat noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991, noch het door verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM een dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN